

felbődül: „Jaaaaj...!”

A gépházműhely figyel... a vér fröcsög... lábak dobognak... Gál riadt hangja hasít a levegőbe... a verseny végetért...

A dudaszó elhangzott, a fizetést kiosztották, műhelyekben, irodákban mindenki tudomásul vette a bérredukálást s az elbocsátások is megtörténtek; jövő héten új munka kezdődik... A műhelyekből kifelé haladnak a munkások, mintha duzzadt víz hömpölyögne a deszkamáglyák és épületek között. Kovács aszott pofabőre sárga, mint a viasz, a dolgozóruháját súlyosan cipeli. József lehajtott fejjel lépked; nehéz még a levegő is...

Zwimm Antal a jelentéseket hallgatja: „Minden simán ment... itt-ott gyenge tiltakozás...” Mélyet lélegzik, elfordul: Hollmann benne lesz az árajánlatban, ma délután perfektuálják a szerződést... A felesége az esti gyorssal utazik... A gyár nem áll meg!... Kiegyenesedik: ebbe a vállalatba idegen tőke még nem vetett ágyat!

József már amott megy. A ruhája úgy csüng rajta, mintha messziről dobták volna rá. A kezében kis csomagot szorongat: Horváth ujját... Mit tegyen vele? Eldobja?... a sarkon megáll, köp, a papircsomagot nézi... Mintha maró sav égetné a lelkét: talán mégis bele kellett volna menni a sztrájkba?... Belebámul az uccába; oly néptelen, mintha soha senki nem járt volna benne. A fák sárga levelei mozdulatlanul csüngenek, fönt, a végtelen magasban ólmos felhők lógnak, mintha odaszögezték volna valamennyit... ez már az ősz; ősz... és szélcsend...

KÖZSÉGEM, TARDOSKEDD...

Irtta: MORVAY GYULA

*Ha arra járok, még látom, hogy állsz
községem, Tardoskedd,
síkon lapulsz, gyökered valahol ezer méter mélyen,
gerendáid százszámra öregen,
viharok süvítnek fölötted
és most azok döngését, csillagok pislogását,
lázadó dalaidat, marcangoló szerelmedet
dalolom magamból.
Idők gerendájára mégsem rovok semmit tőled,
mert pokolfa dombján még meglibben
akasztott szegénylegény rongya lelkemben
és én vaskornak csengőhangú szerelmese vagyok,
ki nem sírna ezerméteres gyökerek kihaltán,
hogy új sarjak zizzennének a náderek táján,
ki lázadó dallal lép előre,
mert ezt kaptam embertől, csillagzattól.
Ha arra járok, még állsz szülőházam,
de csak egy lélegzetre tartogatod ezt a késői unokát,
ki szívét emberek tengerébe mártotta.*